

Sygn. akt II AKa 172/17

Lublin, dnia 3 października 2017 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Beata Siewielec
Sędziowie:	SO del. do SA Arkadiusz Śmiech (sprawozdawca) SA Grażyna Jakubowska
Protokolant	sekr.sądowy Agnieszka Grzywna-Badziąg

przy udziale Małgorzaty Szewczyk prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin Północ w Lublinie del. do Prokuratury Okręgowej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 roku

sprawy:

1. **B. K.** syna S. i E. z domu K., urodzonego (...) w L.,
2. **K. K. (1)** syna T. i A. z domu I., urodzonego (...) w L.,
3. **K. K. (2)** syna E. i Z. z domu R., urodzonego (...) w L.,
4. **Ł. P.** syna W. i T. z domu G., urodzonego (...) w L.,
5. **R. I.** syna T. i H. z domu P., urodzonego (...) w K.,

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych

K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt IV K 427/14

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonych **K. K. (1) i K. K. (2)** w ten sposób, że:

- a. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza im kary łączne po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

b. przyjmuje, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności dotyczy tak orzeczonych kar łącznych;

c. przyjmuje, iż zasądzone na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych kwoty tytułem częściowych kosztów sądowych obejmują należne od nich opłaty za obie instancje;

II. w pozostałym zakresie odnośnie oskarżonych **K. K. (1) i K. K. (2)** oraz w całości odnośnie pozostałych oskarżonych zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego **Ł. P.** 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję, od oskarżonych **K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P.** po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu części wydatków postępowania odwoławczego, zaś wydatkami postępowania odwoławczego dotyczącymi udziału oskarżonych **B. K. i R. I.** obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **B. K.** 1500 (tysiąc pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

B. K. oskarżony został o to, że :

1) w okresie od grudnia 2010 r. do 22 stycznia 2014r. w L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na stosowaniu przemocy, kierowaniu gróźb bezprawnych, propagowaniu faszyzmu, nawoływaniu do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych oraz znieważaniu z tych powodów innych osób w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zleczone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów grupy, dla których została zorganizowana, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

2) w nocy z 14 na 15 kwietnia 2013 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z **K. K. (1) i K. K. (2)**, publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscu publicznym w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty zawierające treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunek **T. P. i S. P.**, symbol totalitarnego ustroju państwa w postaci sierpa i młota oraz napis m. in. w brzmieniu „Z ojca na syna w rolach głównych **T. P. i S. P.**” – „L.– EUROPEJSKA STOLICA BOLSZEWIZMU”, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3) w dniu 12 września 2013 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z **K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P.**, publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, a także do popełnienia zbrodni oraz występku w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty z wezwaniem : cyt. „**PALIĆ! WIESZAĆ! WYSTERYLIZOWAĆ!**”, a także z wizerunkiem m. in. redaktor naczelnej Gazety (...) oznaczonej gwiazdą Dawida, opatrzone tekstem „L., obudźmy martwe place!”, jak i zawierające treści graficzne w postaci szczurów symbolizujących osoby narodowości żydowskiej na tle bramy kamienicy oznaczonej gwiazdą Dawida, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 255 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

4) w dniu 28 października 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z **K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P.**, dokonał pomówienia Prezydenta Miasta L. – **K. Ż.** o propagowanie aborcji i określone preferencje seksualne w ten sposób, że rozmieścił na wiatach przystankowych Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w L. plakaty zawierające wizerunek Prezydenta Miasta L. – **K. Ż.**, opatrzone napisami propagującymi aborcję i wskazującymi na preferencje seksualne osoby na nich przedstawionej, których treść określająca takie postępowanie i właściwości osoby mogła poniżyć **K. Ż.** w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania

urzędu Prezydenta Miasta L., jak też zawierających logotyp Stowarzyszenia (...), rozpowszechniając w ten sposób bez uprawnienia cudzy utwór graficzny,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zbiegu z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

5) w nocy z 7 na 8 stycznia 2014 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił banery o treści : „Syjoniści W. z L. STOP”, „Aryjski L. Nasze Ulice Nasze Kamienice” oraz plakaty zawierające treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunki 6 osób z symbolami gwiazdy Dawida, symbolem totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napisami „Gazeta (...), Stalinowski Głos w Twoim Domu, IV Władza Budionnego”, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

6) w nocy z 19/20 stycznia 2014 r. w miejscowości T., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych oraz znieważał mural upamiętniający obóz pracy założony przez hitlerowskie Niemcy w T. w ten sposób, że zamalował fragment muru zawierający murale oraz namalował symbol państwa żydowskiego, powodując straty w kwocie 700 zł na szkodę Stowarzyszenia (...) z siedzibą w T., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 261 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

7) w dniu 22 stycznia 2014 r. w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty o treści „Syjoniści Won z L.”, „Nasze Ulice! Nasze Kamienice!”, jak i zawierające treści graficzne przedstawiające wizerunki 11 osób z symbolami gwiazdy Dawida i napisem na piersi jednej z tych osób „gwałcę małych chłopców”, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. K. (1) oskarżony został o to, że :

8) w okresie od grudnia 2010 r. do 22 stycznia 2014 r. w L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na stosowaniu przemocy, kierowaniu gróźb bezprawnych, propagowaniu faszyzmu, nawoływaniu do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych oraz znieważaniu z tych powodów innych osób w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zleczone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów grupy, dla których została zorganizowana, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

9) w dniu 3 września 2012 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscu publicznym w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty zawierające treści graficzne i słowne przedstawiające zniekształcony wizerunek T. P., budynek Bramy (...)w L. z umieszczoną flagą Izraela i napisem „Ministerstwo Prawdy” oraz napis m.in. w brzmieniu TEATR (...)NERWICA NATRĘCTW, „PATRIOTYZM MYŚŁOZBRODNIĄ! MULTIKULTI NOWOMOWĄ”, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

10) w nocy z 14 na 15 kwietnia 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K. i K. K. (2), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscu publicznym w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty zawierające treści graficzne i słowne

przedstawiające wizerunek T. P. i S. P., symbol totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napis m.in. w brzmieniu „Z ojca na syna w rolach głównych T. P. i S. P.” – „L.– EUROPEJSKA STOLICA BOLSZEWIZMU”, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

11) w dniu 12 września 2013 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K. i K. K. (2), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, a także do popełnienia zbrodni oraz występku w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty z wezwaniem: cyt. „PALIĆ! WIESZAĆ! WYSTERYLIZOWAĆ!”, a także z wizerunkiem m. in. redaktor naczelnej Gazety (...) oznaczonej gwiazdą Dawida, opatrzone tekstem „L., obudźmy martwe place!” jak i zawierające treści graficzne w postaci szczurów symbolizujących osoby narodowości żydowskiej na tle bramy kamienicy oznaczonej gwiazdą Dawida, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 255 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

12) w okresie od stycznia 2013 r. do dnia 28 października 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (2) i Ł. P., dokonał pomówienia Prezydenta Miasta L. – K. Ż. o propagowanie aborcji i określone preferencje seksualne poprzez zlecenie ustalonej osobie wyprodukowanie plakatu zawierającego wizerunek Prezydenta Miasta L. – K. Ż., opatrzone napisami propagującymi aborcję i wskazującymi na preferencje seksualne osoby na nich przedstawionej, którego treść określająca takie postępowanie i właściwości osoby mogła poniżyć K. Ż. w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania urzędu Prezydenta Miasta L., jak też zawierającego logotyp Stowarzyszenia (...), który to plakat w godzinach nocnych 28 października 2013 r. rozmieścił na wiatkach przystankowych Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w L., rozpowszechniając w ten sposób bez uprawnienia cudzy utwór graficzny, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zbiegu z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

13) w nocy z 7 na 8 stycznia 2014 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (2) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił banery o treści „Syjoniści Wron z L. STOP”, „Aryjski L. Nasze Ulice Nasze Kamienice” oraz plakaty zawierające treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunki 6 osób z symbolami gwiazdy Dawida, symbolem totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napisami „Gazeta (...), Stalinowski Głos w Twoim Domu, IV Władza Budionnego”, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

14) w dniu 22 stycznia 2014 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (2) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty o treści „Syjoniści Wron z L.”, „Nasze Ulice! Nasze Kamienice!”, jak i zawierające treści graficzne przedstawiające wizerunki 11 osób z symbolami gwiazdy Dawida i napisem na piersi jednej z tych osób „gwałcę małych chłopców”, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

K. K. (2) oskarżony został o to, że :

15) w okresie od grudnia 2010 r. do 22 stycznia 2014 r., w L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na stosowaniu przemocy, kierowaniu gróźb bezprawnych, propagowaniu faszyzmu, nawoływaniu do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych oraz znieważaniu z tych powodów innych osób w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zleczone lub przyjęte

w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów grupy, dla których została zorganizowana, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

16) w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 3 września 2012 roku, daty bliżej nieustalonej, w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że wyprodukował plakat zawierający treści graficzne i słowne przedstawiające zniekształcony wizerunek T. P., budynek Bramy (...)w L. z umieszczoną flagą Izraela i napisem „Ministerstwo Prawdy” oraz napis m. in. w brzmieniu TEATR (...)NERWICA NATRĘCTW, „PATRIOTYZM MYŚLOZBRODNIĄ! MULTIKULTI NOWOMOWĄ!”, a następnie przekazał go w celu rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 §1 k.k.,

17) w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 15 kwietnia 2013 roku, daty bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K. i K. K. (1), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że wyprodukował plakat zawierający treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunek T. P. i S. P., symbol totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napis m.in. w brzmieniu „Z ojca na syna w rolach głównych T. P. i S. P.” – „L.– EUROPEJSKA STOLICA BOLSZEWIZMU”, a następnie przekazał go w celu rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

18) w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 12 września 2013 roku, daty bliżej nieustalonej, w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, a także do popełnienia zbrodni oraz występku w ten sposób, że wyprodukował plakat z wezwaniem: cyt. „PALIĆ! WIESZAĆ! WYSTERYLIZOWAĆ!”, a także z wizerunkiem m. in. redaktor naczelnej Gazety (...) oznaczonej gwiazdą Dawida, opatrzony tekstem „L., obudźmy martwe place!”, jak i zawierający treści graficzne w postaci szczurów symbolizujących osoby narodowości żydowskiej na tle bramy kamienicy oznaczonej gwiazdą Dawida, a następnie przekazał go w celu rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 255 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

19) w okresie od stycznia 2013 r. do dnia 28 października 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i Ł. P., dokonał pomówienia Prezydenta Miasta L. – K. Ż. o propagowanie aborcji i określone preferencje seksualne poprzez wyprodukowanie i przekazanie w celu rozpowszechnienia plakatu, rozmieszczonego następnie na wiatkach przystankowych Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w L., na którym zawarł wizerunek Prezydenta Miasta L. – K. Ż., opatrzony napisami propagującymi aborcję i wskazującymi na preferencje seksualne osoby na nich przedstawionej, a których treść określająca takie postępowanie i właściwości osoby mogła poniżyć K. Ż. w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania urzędu Prezydenta Miasta L., a nadto umieszczając na w/wym. plakacie logotyp Stowarzyszenia (...) w L. rozpowszechnił bez uprawnienia cudzy utwór graficzny, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zbiegu z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

20) w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 8 stycznia 2014 r., daty bliżej nieustalonej, w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że wyprodukował plakat zawierający treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunki 6 osób z symbolami gwiazdy Dawida, symbolem totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napisami „ Gazeta (...), Stalinowski Głos w Twoim Domu, IV Władza Budionnego”, a następnie przekazał go w celu rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, znieważając w ten

sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

21) w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 22 stycznia 2014 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i Ł. P., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że wyprodukował plakat o treści „Syjoniści Woni z L. „, „Nasze Ulice! Nasze Kamienice!” oraz zawierający treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunki 11 osób z symbolami gwiazdy Dawida z napisem na piersi jednej z tych osób „gwałcę małych chłopców”, a następnie przekazał go w celu rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

22) w dniu 23 stycznia 2014 r. w L., wbrew przepisom ustawy, posiadał 0,11 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste, będące środkiem odurzającym grupy I-N i IV-N według załącznika nr 1 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, który przechowywał w miejscu swojego zamieszkania, umieszczony w woreczku foliowym z zapięciem strunowym, przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124).

Ł. P. oskarżony został o to, że:

23) w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 22 stycznia 2014 r. w L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na stosowaniu przemocy, kierowaniu gróźb bezprawnych, propagowaniu faszyzmu, nawoływaniu do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych i wyznaniowych oraz znieważaniu z tych powodów innych osób w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zleczone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów grupy, dla których została zorganizowana,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

24) w dniu 12 września 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i K. K. (2), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, a także do popełnienia zbrodni oraz występku w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty z wezwaniem : cyt. „PALIĆ! WIESZAĆ! WYSTERYLIZOWAĆ!”, a także z wizerunkiem m.in. redaktor naczelnej Gazety (...) oznaczonej gwiazdą Dawida, opatrzone tekstem „L., obudźmy martwe place!”, jak i zawierające treści graficzne w postaci szczurów symbolizujących osoby narodowości żydowskiej na tle bramy kamienicy oznaczonej gwiazdą Dawida, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 255 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

25) w dniu 28 października 2013 r. w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i K. K. (2), dokonał pomówienia Prezydenta Miasta L. – K. Ż. o propagowanie aborcji i określone preferencje seksualne w ten sposób, że rozmieścił na wiatach przystankowych Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w L. plakaty zawierające wizerunek Prezydenta Miasta L. – K. Ż., opatrzone napisami propagującymi aborcję i wskazującymi na preferencje seksualne osoby na nich przedstawionej, których treść określająca takie postępowanie i właściwości osoby mogła poniżyć K. Ż. w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania urzędu Prezydenta Miasta L., jak też zawierających logotyp Stowarzyszenia (...), rozpowszechniając w ten sposób bez uprawnienia cudzy utwór graficzny, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zbiegu z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

26) w nocy z 7 na 8 stycznia 2014 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i K. K. (2), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił banery o treści „Syjoniści Woni z L. STOP”,

„Aryjski L. Nasze Ulice Nasze Kamienice” oraz plakaty zawierające treści graficzne i słowne przedstawiające wizerunki 6 osób z symbolami gwiazdy Dawida, symbolem totalitarnego ustroju państwowego w postaci sierpa i młota oraz napisami „Gazeta (...), Stalinowski Głos w Twoim Domu, IV Władza Budionnego”, znieważając tym samym publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

27) w nocy z 19/20 stycznia 2014 r. w miejscowości T., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych oraz znieważał mural upamiętniający obóz pracy założony przez hitlerowskie Niemcy w T. w ten sposób, że zamalował fragment muru zawierający murale oraz namalował symbol państwa żydowskiego, powodując straty w kwocie 700 zł na szkodę Stowarzyszenia (...) z siedzibą w T., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 261 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

28) w dniu 22 stycznia 2014 r. w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. K., K. K. (1) i K. K. (2), publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych w ten sposób, że w miejscach publicznych w celu rozpowszechnienia umieścił plakaty o treści „Syjoniści Won z L.”, „Nasze Ulice! Nasze Kamienice!”, jak i zawierające treści graficzne przedstawiające wizerunki 11 osób z symbolami gwiazdy Dawida i napisem na piersi jednej z tych osób „gwałcę małych chłopców”, znieważając w ten sposób publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 256 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

R. I. oskarżony został o to, że :

29) w dniu 22 stycznia 2014 w L., działając w zamiarze, aby B. K., K. K. (1) i Ł. P. publicznie nawoływali do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, swoim zachowaniem ułatwił im to, poprzez zorganizowanie środka transportu pozwalającego na ich przemieszczanie się w celu rozpowszechnienia i prezentowania plakatów o treści „Syjoniści Won z L.”, „Nasze Ulice! Nasze Kamienice!”, jak i zawierających treści graficzne przedstawiające wizerunki 11 osób z symbolami gwiazdy Dawida i napisem na piersi jednej z tych osób „gwałcę małych chłopców” udostępniając do tego celu, należący do niego samochód m-ki S. (...) o nr rej (...), tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 256 § 1 i § 2 k.k.,

M. W. oskarżony został o to, że :

30) w okresie od 5 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku, daty bliżej nieustalonej, w Ł. i w L., działając w zamiarze, aby B. K., K. K. (1) i Ł. P. publicznie nawoływali do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, swoim zachowaniem ułatwił im to w ten sposób, że wyprodukował banery o treści : „Syjoniści Won z L. STOP”, „Aryjski L. Nasze Ulice Nasze Kamienice”, a następnie przesłał w celu ich rozpowszechnienia poprzez umieszczenie w miejscach publicznych, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 27 lutego 2017 roku K. K. (1) i K. K. (2) uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 3 września 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, pomówili Dyrektora Ośrodka (...) w L. T. P. o takie postępowanie i właściwości, które mogły narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzenia tego Ośrodka w ten sposób, że zaprojektowali i wykonali plakaty przedstawiające zniekształcony wizerunek T. P. i umieścili na nich napisy: „Teatr (...)– Nerwica Natręctw” i „Patriotyzm Myślzbrodnią! Multikulti Nowomową!”, które następnie zostały rozmieszczone na wiatach przystanków komunikacji miejskiej oraz na klatce schodowej w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego, tj. czynu z art. 212 § 1 k.k. i za to na mocy art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył im kary po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, nadto

K. K. (1), B. K. i K. K. (2) uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 15 kwietnia 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu pomówili Dyrektora Ośrodka (...) w L. T. P. i jego syna S. P. o takie postępowanie

i właściwości, które mogły poniżyć ich w opinii publicznej oraz narazić T. P. na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzenia tego Ośrodka w ten sposób, że zaprojektowali i wykonali plakaty przedstawiające wizerunki T. P. i S. P. i umieścili na nich napisy: „Z Ojca na Syna”, „W rolach głównych T. P. i S. P.”, Ośrodek (...), „L. – Europejska Stolica Bolszewizmu”, które następnie umieścili na wiatach przystanków komunikacji miejskiej oraz na drzwiach wejściowych klatki schodowej w miejscu zamieszkania T. P., tj. czynu z art. 212 § 1 k.k. i za to na mocy art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył im kary po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, a nadto

K. K. (1) i K. K. (2) uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 12 września 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami w celu rozpowszechniania wyprodukowali plakaty nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych: z wizerunkiem redaktor naczelnej Gazety (...) oznaczonej Gwiazdą Dawida i napisami: Manifest i Pierwsze dekrety (...) Komitetu (...), „L.. Obudźmy martwe place” oraz zawierające treści graficzne w postaci szczurów na tle bramy kamienicy oznaczonej Gwiazdą Dawida, a także plakaty zawierające groźbę bezprawną wobec grupy osób z powodu ich przynależności narodowej, politycznej i wyznaniowej z napisem „Palić! Wiesz! Wysterylizować!”, między innymi z wizerunkiem J. P., przekreślonym logo partii „ (...)” i przekreśloną Gwiazdą Dawida, które następnie zostały rozmieszczone na wiatach przystanków komunikacji miejskiej, tj. czynu z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto

K. K. (1) i K. K. (2) uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 28 października 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami pomówili Prezydenta Miasta L. K. Ż. o takie postępowanie i właściwości, które mogły poniżyć go w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania urzędu Prezydenta Miasta w ten sposób, że zaprojektowali i wykonali plakaty z wizerunkiem K. Ż. i umieścili na nich napisy: „Prezydent Miasta Pederasta”, „Usunęłam Ciężę”, które następnie zostały rozmieszczone na wiatach przystanków komunikacji miejskiej, tj. czynu z art. 212 § 1 k.k. i za to na mocy art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył im kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, a nadto

K. K. (1) i M. W. uznał za winnych tego, że w okresie od grudnia 2013 r. do 7 stycznia 2014 r. w L. i Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w celu rozpowszechniania wyprodukowali banery nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych o treści: „Syjoniści Won z L. Stop”, „Aryjski L. Nasze Ulice Nasze Kamienice”, które następnie zostały umieszczone na barierkach wiaduktu kolejowego w L., tj. czynu z art. 256 § 2 k.k. i za to na mocy art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył M. W. 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, a nadto

K. K. (1) i K. K. (2) uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 7 stycznia 2014 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w celu rozpowszechniania wyprodukowali plakaty nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych przedstawiające wizerunki sześciu osób z symbolem w postaci Gwiazdy Dawida oraz napisami Gazeta (...), „Stalinowski Głos w Twoim Domu”, „IV Władza Budionnego”, które następnie zostały umieszczone na wiatach przystanków komunikacji miejskiej, tj. czynu z art. 256 § 2 k.k. i za to na mocy art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył K. K. (2) 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, a nadto

K. K. (1), K. K. (2), Ł. P. i B. K. uznał za winnych tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 22 stycznia 2014 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu w celu rozpowszechniania wyprodukowali plakaty nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych, przedstawiające wizerunki jedenastu osób z symbolem Gwiazdy Dawida oraz napisem na koszulce jednej z tych osób „Gwałcę Małych Chłopców” oraz napisami: „Syjoniści Won z L.”, „Nasze Ulice Nasze Kamienice”, a następnie rozwiesili te plakaty na wiatach przystanków komunikacji miejskiej nawołując w ten sposób publicznie do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych i znieważając publicznie grupę osób z powodu ich przynależności do narodowości żydowskiej, tj. czynu art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb. z

art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto

B. K. i Ł. P. uznaje za winnych tego, że w nocy z 19 na 20 stycznia 2014 r. w miejscowości T. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu znieważyli mural upamiętniający obóz pracy założony przez hitlerowskie Niemcy w T. w ten sposób, że zniszczyli go zamalowując fragment muru zawierający murale oraz malując na nim symbol państwa żydowskiego, powodując tym straty w kwocie 700 złotych na szkodę Stowarzyszenia (...) z siedzibą w T., tj. czynu z art. 261 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od B. K. i Ł. P. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w T. nawiązki w kwocie po 300 (trzysta) złotych, a nadto

odnośnie czynu K. K. (2) opisanego w punkcie 22 aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., poz. 124) postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył;

odnośnie czynów przypisanych K. K. (1) w punktach V i VI przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec K. K. (2) kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec K. K. (1) kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec B. K. i Ł. P. kary pozbawienia wolności i wymierzył im kary łączne po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. orzeczone wobec K. K. (1), K. K. (2), Ł. P. i B. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch);

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył B. K. i K. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 stycznia 2014 r. do dnia 13 lutego 2014 r., zaś K. K. (2) od dnia 23 stycznia 2014 r. do dnia 13 lutego 2014 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

R. I. od dokonania czynu opisanego w punkcie 29 aktu oskarżenia uniewinnił i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

B. K. od dokonania czynów opisanych w punktach 1, 3, 4, 5 aktu oskarżenia uniewinnił i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

Ł. P. od dokonania czynów opisanych w punktach 23, 24, 25, 26 aktu oskarżenia uniewinnił i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

K. K. (2) od dokonania czynu opisanego w punkcie 15 aktu oskarżenia uniewinnił i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

K. K. (1) od dokonania czynu opisanego w punkcie 8 aktu oskarżenia uniewinnił i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

zasądził od K. K. (1) i K. K. (2) po 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych, od B. K. 1500 (tysiąc pięćset) złotych, od Ł. P. 500 (pięćset) złotych, od M. W. 300 (trzysta) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, w pozostałej części zwolnił oskarżonych od ich uiszczenia i obciążył nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelacje złożyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P..

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył rozstrzygnięcie w całości w stosunku do oskarżonych B. K., K. K. (1), Ł. P., R. I. i K. K. (2), za wyjątkiem czynu z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, opisanego w punkcie 22 aktu oskarżenia.

W oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił :

I. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez :

- dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów w tym wyjaśnień samych oskarżonych : B. K., K. K. (1), K. K. (2), Ł. P. i R. I., opinii biegłych, a także dowodów wynikających z materiałów niejawnych sprawy, czy z oceny zabezpieczonych w sprawie plakatów, polegającą na uwzględnieniu, wynikających z tych dowodów, wyłącznie okoliczności korzystnych dla w/w oskarżonych, z jednoczesnym pominięciem dowodów i okoliczności przemawiających na ich niekorzyść, ich jednostronną i dowolną ocenę, co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia w/w oskarżonych zarzuconych im w akcie oskarżenia czynów z punktów: 1, 3, 4, 5, 8, 15, 23, 24, 25, 26 i 29;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych K. K. (1) i K. K. (2) w punkcie I wyroku za winnych popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia czynów z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych: B. K., K. K. (1) i K. K. (2) w punkcie II wyroku za winnych popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia czynów z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych : K. K. (1) K. K. (2) w punkcie III wyroku za winnych popełnienia czynów art. 256 § 2 k.k. w zw z art. 119 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k., jednakże z pominięciem z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych: K. K. (1) i K. K. (2) w punkcie IV wyroku za winnych popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k. w zb z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonego K. K. (1) w punkcie V wyroku za winnego popełnienia czynu z art. 256 § 2 k.k. zamiast prawidłowo 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych : K. K. (1) i K. K. (2) w punkcie VI wyroku za winnych popełnienia czynu z art. 256 § 2 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia również czynu z art. 256 § 1 i 2 k.k. u zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych: B. K., K. K. (1), K. K. (2) i Ł. P. w punkcie VII wyroku za winnych popełnienia czynu z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia czynu z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności w odniesieniu do dowodów takich jak zabezpieczone w sprawie zdjęcia i plakaty, widniejące na nich obrazy, symbole i napisy, jak również treść opinii biegłych, polegającą na wybiórczej i jednostronnej ocenie tych dowodów, co doprowadziło do uznania oskarżonych: B. K. i Ł. P. w punkcie VIII wyroku za winnych popełnienia czynu z art. 261 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k., zamiast prawidłowo do popełnienia czynu z art. 256 § 1 k.k. w zb z art. 261 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający

wpływ na jego treść, polegający na :

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie

okoliczności, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonym : B. K., K. K. (1), K. K. (2), Ł. P. i R. I. zarzuconych im w akcie oskarżenia przestępstw z punktów : 1, 3, 4, 5, 8, 15, 23, 24, 25, 26 i 29, co doprowadziło do ich uniewinnienia od dokonania wskazanych wyżej czynów, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą nieodparcie do wniosku przeciwnego,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni : K. K. (1) i K. K. (2), w punktach 9 i 16 aktu oskarżenia, swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 212 § 1 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie I wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa określonego w art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni: B. K., K. K. (1) i K. K. (2), w punktach : 2, 10 i 17 aktu oskarżenia, swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 212 § 1 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie II wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym

zakresie działania oskarżonych wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni K. K. (1) i K. K. (2), w punktach : 11 i 18 aktu oskarżenia, swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 256 § 2 k.k. w zw z art. 119 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie III wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni swoim działaniem wyczerpali nadto znamiona przestępstwa określonego w art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni K. K. (1) i K. K. (2), w punktach : 12 i 19 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 212 § 1 k.k. czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie IV wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni ci swoim działaniem wyczerpali znamiona przestępstwa określonego w art. 212 § 1 k.k. w zb z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżony K. K. (1) w punkcie 5 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpał dyspozycje art. 256 § 2 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając go winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie V wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie działanie oskarżonego winno być oceniane przez pryzmat art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni K. K. (1) i K. K. (2) w punktach : 13 (w części tego punktu, jak należy domniemywać) i 20 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 256 § 2 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie VI wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni ci swoim działaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni : B. K., K. K. (1), K. K. (2), Ł. P. w punktach : 7, 14, 21 i 28 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie VII wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni ci swoim działaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 256 § 1 i 2 k.k. w zb z art. 257 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.,

- uznaniu w oparciu o przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności, że oskarżeni: B. K. i Ł. P. w punktach : 6 i 27 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpali dyspozycje art. 261 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. wzwzart. 11 § 2 k.k., czemu dał wyraz Sąd uznając ich winnymi popełnienia tego przestępstwa opisanego w punkcie VIII wyroku, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku, iż w tym zakresie oskarżeni ci swoim działaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. w zb z art. 261 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k.;

III. obrazę art. 85 § 1 k.k. poprzez nie orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd w punktach III i VII wyroku w odniesieniu do oskarżonych :

1/ K. K. (1), którego Sąd za czyny opisane w punkcie III i VII wyroku skazał na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, a które to kary następnie - na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. - warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch),

2/ K. K. (2), którego Sąd za czyny opisane w punkcie III i VII wyroku skazał na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, a które to kary następnie - na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. - warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch).

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych B. K., K. K. (1), Ł. P., R. I. i K. K. (2) (za wyjątkiem czynu z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, opisanego w punkcie 22 aktu oskarżenia) i przekazane sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. (2) na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok co uznania winy odnośnie czynów wskazanych w pkt. I, II, III, IV, VI, VII w części dotyczącej K. K. (2), na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 19 ust. 1 pkt. 2 ustawy o policji objawiającą się w oparciu ustaleń co do czynów zarzuconych w wyroku na materiałach niejawnych, podczas gdy czyny ostatecznie przypisane oskarżonemu nie mieszczą się w zamkniętym katalogu ustawy o policji;

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i jednostronną ich ocenę, co skutkowało uznaniem, że oskarżony co do czynów wskazanych w pkt. III, VI i VII wyroku K. K. działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych czy też kierowania gróźb bezprawnych wobec osób z powodu ich przynależności narodowej, politycznej i wyznaniowej, podczas gdy takiego wniosku nie sposób wysnuć na podstawie zgromadzonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego który odciął się od poglądów zawartych na przedmiotowych plakatach oraz zeznań osób pracujących razem z oskarżonym, które wskazywały, że oskarżony nie miał poglądów antysemitycznych;

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 212 § 1 k.k. poprzez wadliwe uznanie że doszło do zniesławienia co do czynów zarzuconych w pkt. I, II i IV zaskarżanego wyroku, podczas gdy z uwagi na działalność pokrzywdzonych, zakres krytyki wobec nich jest szerszy i wobec tego działanie oskarżonego nie wyczerpało znamion wskazanych w art. 212 § 1 k.k.;

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 196 § 2 k.p.k. objawiające się w jego niezastosowaniu i oparciu wyroku o opinię, wydaną przez biegłą, która powinna podlegać wyłączeniu oraz art. 201 k.p.k., przez oparcie wyroku na podstawie opinii biegłej E. G., które to opinie są wydane przez osobę nie posiadającą wszystkich kompetencji do opiniowania w tej sprawie, a dodatkowo opinie są opiniami niejasnymi, zwłaszcza w kontekście ustaleń dla jakich biegła wskazuje, że treści zawarte na przedmiotowych plakatach mają charakter nawoływania do nienawiści.

Mając na uwadze powyższe na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego Ł. P. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżył orzeczenie w całości (w zakresie w jakim dotyczy ono skazania Ł. P. za czyny z pkt VII i VIII wyroku - pkt 27 i 28 aktu oskarżenia) i stosownie do treści art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 366 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej jego oceny oraz sprzecznie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym, w szczególności: wyjaśnień B. K. i wyjaśnień Ł. P. -ka (w zakresie przypisanych im czynów), opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. w zakresie badań daktyloskopijnych

(k: 3175-3181, 3451-2-3455), opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji (k: 5507-5510), które to dowody podważają jednoznaczność ustaleń Sadu I instancji w zakresie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów;

rozstrzygnięciu istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (w szczególności w zakresie śladów zabezpieczonych na odzieży oskarżonego Ł. P. w związku z zarzucanym mu czynem z pkt 27 aktu oskarżenia) ; pominięciu przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a wskazujących na brak jego udziału w popełnieniu zarzucanych mu czynów z pkt.27 i 28 aktu oskarżenia;

2) art. 19 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji polegającej na uznaniu za dowód w sprawie stenogramów, komunikatów sporządzonych w trakcie kontroli operacyjnej (materiały niejawnie w niniejszej sprawie), w sytuacji, gdy dowodu takiego stanowić nie mogą, jako że zostały uzyskane z obejściem wymagań procesowych, co wyklucza ich możliwość zastosowania jako podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie;

3) art. 196 § 3 k.p.k. przez nie dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu analizy treści i grafiki zawartych w zabezpieczonych w toku postępowania plakatach, w sytuacji gdy okoliczności związane z biegłą E. G. opiniującą w przedmiotowej sprawie (której to opinii stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie) powodowały uzasadnione wątpliwości co do jej wiedzy i bezstronności co do tak wydanych opinii (zgłaszane przez obrońców wszystkich oskarżonych - vide: protokół rozprawy z dnia 21 kwietnia 2016 r.);

4) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przejawiającą się faktycznym brakiem jakiegokolwiek analizy stanu faktycznego pod kątem opinii uzupełniającej Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji (k: 5507-5510) w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. P. z rozprawy z dnia 12 listopada 2015 r. w związku z zarzutem postawionym mu w pkt 27 aktu oskarżenia, co całkowicie uniemożliwia kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tym samym ograniczając fundamentalną zasadę prawa oskarżonego do obrony.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej osk. Ł. P. w zakresie czynów przypisanych mu w pkt. VII i VIII wyroku i uniewinnienie go od tych czynów zarzucanych mu w pkt 27 i 28 aktu oskarżenia;

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie (co do czynów z pkt VII i VIII wyroku (pkt 27 i 28 aktu oskarżenia) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego K. K. (1), na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżyła wyrok w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII wyroku - w całości, w oparciu o art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt. 2 k.p.k. orzeczeniu temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 19 ust. 1 pkt. 2 ustawy o Policji, poprzez oparcie ustaleń faktycznych co do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów na materiałach uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej, podczas gdy wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas takiej kontroli możliwe jest wyłącznie w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego dopuszczalne jest stosowanie takiej kontroli, zaś czyny przypisane oskarżonemu nie mieszczą się w katalogu czynów, określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji;

2. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego interpretację materiału dowodowego, czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału dowodowego, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, a także pominięciu niektórych istotnych okoliczności poprzez:

a. niezasadne przydanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom K. K. (2) w części, w której pomawia on oskarżonego K. K. (1) wskazując, że wykonywał plakaty na jego zlecenie, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w treści pozostałego materiału dowodowego;

b. niezasadną odmowę przydania waloru wiarygodności wyjaśnieniom K. K. (1) w zakresie, w jakim wyjaśnił on, że nie brał udziału w produkcji i rozpowszechnianiu plakatów objętych zarzutami, podczas gdy w materiale dowodowym -wbrew przekonaniu sądu - brak jest przekonujących dowodów pozwalających zakwestionować wiarygodność wyjaśnień oskarżonego;

c. całkowite pominięcie przy dokonywaniu ustaleń w zakresie przekazu

komunikatów znajdujących się na dowodowych plakatach aktualnych w tamtym czasie wydarzeń społecznych i kulturalnych, podczas gdy treści umieszczone na plakatach jednoznacznie się do tych wydarzeń odwołują;

3. art. 196 § 2 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię biegłej, która powinna podlegać wyłączeniu z uwagi uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności z uwagi na powiązania zawodowe z pokrzywdzonymi;

4. art. 201 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w zakresie interpretacji treści umieszczonych na dowodowych plakatach w oparciu o opinię biegłej z zakresu judaistyki, podczas gdy sposób interpretacji tych treści winien być oceniany z punktu widzenia przeciętnego odbiorcy, co nie wymaga wiadomości specjalnych, a jeśli już, to z zakresu komunikacji społecznej, kulturoznawstwa lub medioznawstwa, przy czym zakres specjalizacji biegłej z jednej strony narzuca stronniczą interpretację plakatów, z drugiej zaś powoduje całkowite pominięcie przy dokonywaniu interpretacji kontekstu wynikającego z aktualnych w tamtym czasie wydarzeń na scenie politycznej i społecznej L., do których w sposób oczywisty nawiązują treści umieszczone na plakatach, co w konsekwencji uniemożliwia uznanie opinii za wartościowy dowód w sprawie.

Mając powyższe na względzie, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

spośród wniesionych środków odwoławczych częściowo zasadny okazał się być jedynie ten autorstwa prokuratora, i to tylko w zakresie zarzutu z punktu III. Pozostałe dwa zarzuty tej apelacji oraz wszystkie zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych, w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia, uznane zostały za całkowicie chybione.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy, zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., rozpoznaje sprawę w granicach postawionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 k.p.k., a w szerszym zakresie tylko w wypadkach wskazanych w ustawie.

W rozpoznawanym przypadku nie wystąpiły przesłanki pozwalające na szersze rozpoznanie sprawy, niż tylko w granicach postawionych zarzutów.

Wobec nie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku przez obrońcę oskarżonego K. K. (1) Sąd odwoławczy ograniczył sporządzenie pisemnej motywacji do wyjaśnienia przyczyn nieuwzględnienia apelacji obrońców pozostałych

oskarżonych (z pominięciem apelacji wskazanego oskarżonego), nieuwzględnienia dwóch pierwszych zarzutów apelacji prokuratora i uwzględnienia jej zarzutu z punktu III. - art. 457 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.

Odnośnie apelacji prokuratora.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Środek odwoławczy autorstwa prokuratora został tak skonstruowany, że sprawia wrażenie bardzo obszernego. Zawiera trzy podstawowe zarzuty, obrazy prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego, przy czym dwa pierwsze zarzuty składają się łącznie z osiemnastu podpunktów. Taka (skomplikowana) konstrukcja tego środka odwoławczego czyni mało czytelnym rzeczywisty zakres zaskarżenia wyroku przez tego skarżącego. Zakres ten sprowadza się do zakwestionowania rozstrzygnięć o uniewinnieniu oskarżonych od części stawianych im zarzutów, zmiany kwalifikacji prawnej części przypisanych im czynów (dwa pierwsze zarzuty) oraz nie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonych K. i K.. O ile, trzeci z postawionych zarzutów jest oczywisty i nie wymagał szerszej argumentacji, bowiem Sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku przyznał się, że przez przeoczenie nie orzekł kary łącznej pozbawienia wolności, o tyle dwa pierwsze zarzuty wymagały wykazania na czym polegały uchybienia Sądu orzekającego oraz, że skutkowały one nieprawidłowymi rozstrzygnięciami. Tymczasem w zakresie dwóch pierwszych zarzutów, poza nieudolną próbą umotywowania swojego przekonania o niezasadnym uniewinnieniu oskarżonych od udziału w grupie przestępczej (strony 26-27 apelacji), o czym będzie mowa później, skarżący nie przedstawia żadnej argumentacji na poparcie swojego stanowiska. Uzasadnienie apelacji odnoszące do tego zakresu zaskarżenia wyroku (na stronach 28-30), w zasadzie sprowadza się do wskazania jakie Sąd orzekający wydał rozstrzygnięcia, zakwestionowania ich słuszności i wskazania co, zdaniem skarżącego powinien był zrobić. Tak nie umotywowane zarzuty siłą rzeczy nie mogły zostać uwzględnione, bowiem nie były w stanie obalić domniemania prawidłowości kwestionowanych rozstrzygnięć. Według autora apelacji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że oskarżeni K. i P., obok oskarżonego K., brali udział w rozwieszaniu plakatów, nie tylko w dniu 22 stycznia 2014 r. ale również w dniach 12 września, 28 października 2013 r. i w nocy z 7 na 8 stycznia 2014 r. Twierdzenie to, nie tylko jest gołosłowne ale również nieuprawnione, gdyż akta sprawy nie zawierają dowodów potwierdzających taką tezę. Tak samo rzecz się ma z twierdzeniem prokuratora, że R. I. umyślnie ułatwił innym oskarżonym rozpowszechnianie plakatów. Oskarżony, jak sam wyjaśnił nie wiedział do jakich celów zostanie użyty samochód, który użyczył. Wyjaśnień tych, nie tylko, nie wyklucza żaden dowód przeprowadzony w sprawie ale ich prawdziwość potwierdzają rozmowy telefoniczne i smsy utrwalone podczas kontroli operacyjnej (szósty fragment uzasadnienia Sądu Okręgowego, znajdujący się w Tajnej Kancelarii). Nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych w punktach I i II zaskarżonego wyroku prokurator dopatruje się we wnioskach opinii biegłej E. G. dotyczącej analizy treści zawartych na plakatach. Przy czym skarżący dostrzega, że Sąd orzekający, jego zdaniem niesłusznie, nie podzielił wniosków opinii ale nawet jednym zdaniem nie próbuje wykazać dlaczego stanowisko Sądu miałyby być nieprawidłowe. Pozostałe twierdzenia skarżącego w omawianym zakresie są całkowicie gołosłowne. W takiej sytuacji nie ma nawet sposobności do wykazania ich niezasadności, a wystarczające jest odesłanie skarżącego do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd orzekający zaprezentował tam szczegółową motywację, w której wyczerpująco wyjaśnił powody kwestionowanych przez prokuratora rozstrzygnięć. Motywacja ta spotyka się z całkowitą aprobatą Sądu odwoławczego.

Nie ma również racji prokurator w zakresie w jakim kwestionuje prawidłowość rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonych od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu apelacji nie może być uznana za przekonującą, bowiem nie uwzględnia wniosków płynących z rozmów telefonicznych i sms-ów utrwalonych podczas kontroli operacyjnej (trzeci fragment uzasadnienia Sądu Okręgowego, znajdujący się w Tajnej Kancelarii). Rozmowy prowadzone przez oskarżonych, jak słusznie zauważa Sąd pierwszej instancji, wykluczają uznanie, że przypisane (prawidłowo) działania oskarżonych odbywały się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Między oskarżonymi nie występowała żadna zależność, a podłożem ich karalnych zachowań zawsze była motywacja wynikająca z ideologii, poglądów i przekonań grona znajomych, czy kolegów, do której należeli, z wyjątkiem oskarżonego K.. Innymi słowy, oskarżeni utrzymywali kontakty towarzyskie, byli

kolegami dlatego, że mieli takie same przekonania i poglądy. To właśnie te przekonania i poglądy determinowały ich zachowania, w tym te uznane za przestępcze, będące przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Oskarżeni nie nawiązali ze sobą bliższej relacji po to aby popełniać przestępstwa, a dlatego, że hołdowali takim samym poglądom. Grupa znajomych, czy kolegów jaką stanowili oskarżeni nie miała, ani pionowej, ani, wbrew sugestiom skarżącego, poziomej struktury grupy przestępczej. Przypisanych przestępstw oskarżeni dopuścili się w zwykłym współdziałaniu (wspólnie i w porozumieniu) a nie w zorganizowanej grupie przestępczej – co prawidłowo przyjął i wyjaśnił w pisemnym uzasadnieniu Sąd Okręgowy.

Trafny natomiast okazał się być zarzut apelacji prokuratora. Sąd pierwszej instancji dostrzegł nieprawidłowość, jakiej się dopuścił przy edycji komputerowej wyroku i przyznał w pisemnym uzasadnieniu, że przez przeoczenie nie orzekł łącznych kar pozbawienia wolności względem oskarżonych K. i K.. W takiej sytuacji uwzględnienie apelacji w tej części nie wymaga szerszej motywacji. Sąd odwoławczy, konwalidując brak rozstrzygnięcia, orzeczone względem K. K. (1) i K. K. (2) jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył im jako łączne kary po osiem miesięcy pozbawienia wolności. Przy łączeniu kar kierował się tymi samymi względami co Sąd pierwszej instancji przy określaniu pozostałych, orzeczonych w zaskarżonym wyroku kar łącznych.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (2).

Środek odwoławczy autorstwa tego skarżącego został wadliwie skonstruowany. Zarzut obrazy prawa materialnego może zostać skutecznie postawiony tylko wtedy, kiedy skarżący nie kwestionuje dokonanych ustaleń faktycznych i do tych prawidłowych ustaleń Sąd orzekający nie zastosował właściwego przepisu (bądź zastosował niewłaściwy przepis) prawa materialnego. W sytuacji, kiedy skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, tak jak w omawianym przypadku, to skutecznie może postawić jedynie zarzuty obrazy przepisów postępowania lub błędu w ustaleniach faktycznych.

Niezależnie od powyższego, należy stwierdzić, że wbrew wywodom i twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania.

W niniejszej sprawie w ogóle nie może być mowy o naruszeniu art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy o Policji. Podstawą zarządzenia czynności operacyjnych było podejrzenie popełnienia przestępstwa określonego w art. 258 § 1 k.k., a więc przestępstwa z katalogu tych przewidzianych w tym przepisie. Z zarzutem popełnienia takiego przestępstwa, w stosunku do osób objętych kontrolą operacyjną, we wniesionym do sądu akcie oskarżenia wystąpił prokurator. To, że sąd orzekający doszedł do przekonania, że oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerpali znamion tego przestępstwa i uniewinnił ich w wyroku od dokonania tego czynu nie skutkuje uznaniem, że prawidłowo wprowadzone do procesu stenogramy i komunikaty sporządzone w trakcie kontroli operacyjnej nie mogą stanowić dowodu wszystkich innych przestępstw ujawnionych podczas jej prowadzenia. Bez znaczenia jest tutaj okoliczność, że podobne stanowisko do sądu wyrokującego w sprawie wyraził już Sąd Okręgowy rozpoznający zażalenie na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Skoro, zarządzenie kontroli operacyjnej miało swoje umocowanie prawne i faktyczne w postanowieniu o wyrażeniu zgody na zarządzenie takich czynności, wydanym przez właściwy Sąd, to dowody popełnienia przestępstw (innych niż wymienione w katalogu przewidzianym w art. 19 ust 1 ustawy o Policji) pozyskane w czasie jej prowadzenia są pełnowartościowym dowodem w tym samym procesie.

Tak samo w ogóle nie wchodzi w grę, w omawianym przypadku, obraza art. 7 i 410 k.p.k. w ujęciu, o jakim jest mowa w drugim zarzucie apelacji. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia o uznaniu winy K. K. (2) w zakresie przypisanych mu czynów w głównej mierze opiera się, przecież na wyjaśnieniach samego oskarżonego. Z poczynionych ustaleń faktycznych Sąd orzekający, z kolei wysnuł jedynie słuszne pod względem logicznym wnioski odnośnie oceny prawnej zachowań oskarżonego.

Będące przedmiotem osądu plakaty były zaprojektowane przez oskarżonego. K. K. (1) przy składaniu zamówienia na wykonanie plakatu określał jedynie, jaki tekst ma się na nim znaleźć. Elementy graficzne całkowicie były autorskim pomysłem oskarżonego K.. O tym, że projektowane przez niego plakaty odbierane będą w taki sposób, jak ocenił to Sąd pierwszej instancji musiało być dla oskarżonego oczywistością, jako dla myślącego, światłego i inteligentnego człowieka. Świadomość powyższego natomiast nie ma nic wspólnego z tym, jakie ma się własne poglądy

na temat nienawiści na tle narodowościowym, tolerancji dla odmienności narodowej, politycznej lub wyznaniowej, czy ma się poglądy antysemickie. Sam oskarżony pomimo, że nie identyfikował się z poglądami, które eksponowały plakaty, projektował je zgodnie z zamówieniem człowieka, o którym wiedział, że takim poglądom hołduje. Tak samo oczywistością musiało być dla oskarżonego, że projektowane przez niego plakaty będą rozwieszane w miejscach łatwo zauważalnych, dostępnych dla jak największej liczby osób, które będą mogły zapoznać się z ich treścią. Okoliczność ta wynika z samej istoty nośnika komunikatu, jakim jest plakat i treści jakie te plakaty zawierały.

W tym stanie rzeczy mówienie, że oskarżony odnośnie czynów przypisanych mu w punktach III, VI i VII zaskarżonego wyroku nie działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim wydaje się być jakimś nieporozumieniem.

Całkowicie chybiony jest również zarzut obrazy art. 196 § 2 i art. 201 k.p.k. Sąd orzekający przeprowadził dowód z opinii biegłej E. G. odnośnie analizy treści zawartych na plakatach, ale (słusznie, czego widać nie dostrzega skarżący) nie podzielił wniosków tej opinii. Oznacza to, że na dowodzie tym nie zostało oparte zaskarżone rozstrzygnięcie a stąd wypływa, z kolei wniosek, że nawet jeśli doszło do nieprawidłowości, o których mówi skarżący, to nie miały one (i nie mogły mieć) wpływu na treść orzeczenia.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P..

Autor tego środka odwoławczego postawił orzeczeniu jeden zarzut obrazy prawa procesowego, składający się z czterech części. Dwie z nich, zawarte w punktach 2 i 3 tj. zarzuty obrazy art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy o Policji oraz art. 196 § 3 k.p.k. są bliźniaczo podobne do zarzutów z podpunktów (według kolejności) pierwszego i czwartego apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (2). Przyczyny, dla których Sąd Apelacyjny nie uwzględnił tych zarzutów zostały zaprezentowane wyżej i odnoszą się one również do zarzutów z punktów 2 i 3 apelacji omawianej w tej części motywacji. Wobec tego, że nie ma sensu ponownego przytaczania tej samej argumentacji wystarczy odesłanie do lektury niniejszego uzasadnienia w poprzedniej jego części.

Całkowicie chybione są również dwa pozostałe zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P.. Sprawstwo tego oskarżonego, odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie 27 aktu oskarżenia, wprost wynika z treści rozmowy, jaką przeprowadził Ł. P. z K. K. (1) w dniu 20 stycznia 2014 r. Podczas tej rozmowy (utrwalonej w trakcie kontroli operacyjnej) oskarżony P. opowiedział swojemu koledze o przebiegu wydarzeń związanych ze zniszczeniem muralu w T.. Stenogram i komunikat z tej rozmowy został prawidłowo wprowadzony do procesu (siódmy fragment uzasadnienia Sądu Okręgowego, znajdujący się w Tajnej Kancelarii). W takiej sytuacji żaden inny dowód przeprowadzony w sprawie nie był w stanie podważyć mocy dowodowej takiego dowodu. W tym również dowód z opinii uzupełniającej Laboratorium Kryminalistycznego, o którym jest mowa w zarzucie czwartym apelacji. Tym bardziej, że wnioski płynące z tej opinii ani nie potwierdzały sprawstwa oskarżonego, ani jego nie wykluczały. Stąd, Sąd pierwszej instancji mógł pominąć w swoim uzasadnieniu analizę ustaleń faktycznych pod kątem opinii, o której mowa.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem z punktu 28 aktu oskarżenia. Sprawstwo tego czynu wynika, nie tylko z faktu zatrzymania oskarżonego wespół z innymi bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa ale również z obdarzonego wiarą fragmentu wyjaśnień oskarżonego B. K., złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 2612-15 akt). Oskarżony K., nie przyznając się do dokonania zarzucanych mu czynów wyjaśnił, że kiedy zatrzymali się na jednym z przystanków MPK z samochodu wysiadł jedynie Ł. P.. Oznacza to, że plakat na panelu reklamowym tego przystanku umieścił osobiście właśnie ten oskarżony. Dowód z wyjaśnień oskarżonego K. został prawidłowo oceniony przez Sąd Okręgowy. W związku z wnioskami płynącymi z dowodów, o których była mowa, nie wchodzi w grę, jakichkolwiek wątpliwościach, co do sprawstwa Ł. P., odnośnie przypisanych mu czynów. Tym samym w sprawie nie zachodziły niedające się wyjaśnić wątpliwości, a zatem przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie mógł być naruszony przez Sąd orzekający.

Zaskarżony wyrok w omawianym zakresie, na skutek wniesienia apelacji przez obrońców oskarżonych, jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wymiar kar grzywnien, jak i pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych za przypisane przestępstwa na pewno nie razi swoją surowością, a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonych.

Mając na względzie zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień przewidzianych w art. 439 i art. 440 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku.